

[Skrumsager Skau]

Vedrørende L 125 om ATP vil jeg sige, at man måske kunne tænke sig, at man fik ATP yderligere moderniseret, for faktisk er det jo ikke strengt nødvendigt at opretholde det store maskineri for at oprække de midler.

Venstre kan således varmt anbefale de foreliggende forslag, som jo skal ses som et hele: eksportpakken, omlægningen af arbejdsgiverafgifterne og det, at vi fastholder vores indkomstudviklingsniveau, således at vi forbedrer vores konkurrenceevne. Det er det, som skal være med til at øge vores beskæftigelse, øge vores valutaindtjening og dermed generelt forbedre vore levevilkår i Danmark.

Jørgen Estrup (RV):

Der er mange positive elementer i det, der er sket i de sidste dage, og dermed altså i de resultater, vi har foran os i dag.

Det er positivt, at der nu er skabt bred politisk forståelse, hedder det vist i nutidens sprogbrug. Det er positivt, at Socialdemokratiet er en del af denne forståelse og dermed nu er parat til at tage et medansvar for den økonomiske politik og for dens resultater. Fra radikal side havde vi faktisk gerne set, at det var sket tidligere, f.eks. i forlængelse af aftalen om skattereformen, som jo samlede den samme kreds af partier.

Endelig er det især positivt, at den skabte forståelse omfatter arbejdsmarkedets parter som et resultat af trepartsdrøftelserne. Set med radikale øjne er dette sidste faktisk en skelsættende begivenhed.

Jeg vil godt minde om, at vi fra radikal side allerede i 1982 forsøgte at interessere den daværende socialdemokratiske regering for en indkomstpølitik, som rummede trepartsdrøftelser. Vi har siden forsøgt at interessere den nuværende regering for et tilsvarende initiativ over for arbejdsmarkedets parter med trepartsdrøftelser og en forpligtende overenskomst om den økonomiske politik. Vi lagde sænest i forbindelse med valgkampen op til en sådan aftale. Derfor er det naturligvis også i høj grad et radikalt ønske, der her bliver realiseret.

Der kan være tvivl om, hvor stærkt dette indgreb nu er i relation til den økonomiske udvikling. Nogle siger, at konkurrenceevneforbedringen vil være på 8-9 pct., andre mener, at den kun vil være på 6 pct. Nogle snakker om, at der vil være en beskæftigelsesvirkning på plus

70.000, andre mener, at den kun vil være på 25.000.

Uanset hvordan man vender og drejer det, er udviklingen positiv. Det er en positiv effekt, vi her taler om, og dermed altså også noget, der trækker i den rigtige retning.

Specielt positiv er altså aftalen med parterne, hvor man jo selvfølgelig må konstatere, at enhver begyndelse er svær, men det er i hvert fald, som om nogle vigtige ting kan slås fast: at der er enighed mellem parterne om, at der skal være en øget opsparing, og at omkostningsudviklingen skal holdes på linje med eller helst i underkanten af, hvad man får i øvrige lande. Det er ikke blot fornuftigt, det er nødvendigt, og det er godt, at parterne vil være med til at skrive det.

Der er også enighed om at nedsætte et såkaldt statistikudvalg. Det er godt, fordi det er det første skridt til en mere permanent samtale mellem de parter, der nu har været involveret i trepartsdrøftelserne. Det er godt, at man er enig om, at drøftelserne skal fortsætte, og dermed altså også lægger linjen frem mod midtvejsforhandlingerne på arbejdsmarkedet.

Det kan derimod godt føles noget betænkeligt, at der ikke er peget på konkrete bremser med hensyn til lønudviklingen og omkostningsudviklingen; det kan der hurtigt blive brug for. Det kan også volde nogen bekymring, at man ikke konkret har peget på, hvordan man skal komme videre med hensyn til konkurrenceevneforbedringen, og specielt ikke har fastlagt konkrete målsætninger for den økonomiske politik og herunder ikke mindst betalingsbalancen.

Når man kigger på den faktiske ordlyd i aftalen, bliver man unægtelig skuffet – men det må man jo tage til efterretning – over det, der står på side 3, hvor det siges, at der stort set ikke vil være nogen påvirkning af betalingsbalancen. Den ville vi ellers have haft brug for en positiv virkning på, og når det så samtidig føjes til, at vi ved, at der er en påvirkning af finanspolitikken, sådan at vi lempet finanspolitikken med 2½ mia. kr., kan man selvfølgelig godt begynde at spekulere lidt på, om de samlede virkninger er helt så gode, som de kunne være blevet.

Forliget har jo undervejs haft mange navne. Et af de mere karakteristiske er, at man har kaldt det »ketchup-forliget«: Først kommer der ingenting, så kommer det hele på én gang, og så bliver man voldsomt overvældet af den